

vanskelig kunne komme af med igen. Ved en kunstig Industri forstaaer jeg en Industri, som i sig selv ikke er rentabel, som kun lever, fordi der er en saa og saa stor Beskyttelse; og det er jo klart, at i samme Grad, som vi forhøje disse Toldsatser paa Luksusvarer, i samme Grad friste vi Folk herhjemme i Landet til at kaste sig over en saadan Industri for at faa Del i de høje Toldsatser. Jeg mener derfor, at vi der maa være varsomme med ikke at gøre Beskyttelsen større, end den har været i Forvejen.

Endnu har jeg kun et Par Bemærkninger at gøre, og de handle om Landbrugets Forhold. Jeg vil sige, at Landbruget ikke er tjent med at tage mod en Beskyttelse, som det ikke kan have nogen Gavn af. Man kunde sagtens tage mod nogle Beskyttelsessatser, men naar disse Beskyttelsessatser faktisk ikke skaffede os en eneste Øre mere for de Produkter, vi have at sælge, saa have vi ingen Nytte deraf, saa have vi ikke andet derfor, end at Industrien kan sige til os: I have jo ogsaa Beskyttelse. Ja, men Industrien har en virksom Beskyttelse, vi have kun en Beskyttelse, som slet ikke er virksom, for vi faa ikke derved mere for vore Varer. Vi ere jo nemlig saaledes stillede, at vi have et saa stort Overskud af Spisevarer, at vi aldrig faa eller kunne vente at faa større Pris end Verdensmarkedets Pris. Lægge vi en Indførselstold, enten det nu er paa Korn eller paa Smør eller Flæsk, eller hvad det er, vil det derfor ikke have den Følge, at Prisen stiger paa disse Varer, og saa opnaa vi altsaa Ingenting derved. Det er vistnok den væsentligste Grund, hvorfor de Landboforeninger rundt omkring i vort Land, som have drøftet den Sag, sige: Vi ere ikke tjente med at modtage Beskyttelse paa den Maade. At de oppe i Norge have gennemført en Beskyttelse paa Landbruget og nylig have lagt en temmelig høj Toldskat paa en hel Række af Spisevarer, det er meget let forklarligt, thi hele det Areal i Norge, som dyrkes, er ikke stort større end Fyn, og hele det øvrige Land, som jo altsaa skal leve deraf eller kan købe derfra, er lige saa folkerigt som Danmark, der er altsaa et Par Millioner Mennesker. Det ligger altsaa grumme nær for dem, da deres Produktion af Spisevarer er saa lille, at de paa langt nær ikke kunne forsyne sig selv, at de kunne skabe sig en virksom Beskyttelse ved at hindre Indførsel fra Udlandet. Og for Sveriges Vedkommende er der noget lignende Forhold til Stede. Den

svenske Landbrugsproduktion er jo ikke nær saa stor som Danmarks, og dog have de en 5—6 Millioner Mennesker inden for deres Grænser at henvende sig til. Nej, vi Danske ere enestaaende. Danmark er det Land i hele Verden, som frembringer den største Mængde Spisevarer i Forhold til det Antal Personer, der skal leve i vort Land. Her, hvor vi kun ere 2 Millioner Mennesker, vil Hjemmemarkedet for os Landbrugere kun være, kan jeg næsten sige, en Draabe i Havet. Det kan ikke nytte os noget, før vi faa et langt større Hjemmemarked. Fik vi en saadan blomstrende Industri, som jeg før talte om, saa at vi kunde faa en stor Befolkning herhjemme, vilde det stille sig anderledes. Men da vi have det store Overskud af Produkter, som vi skulle af med, og maa nøjes med Verdensmarkedets Pris, vil det ikke kunne nytte os at faa en Beskyttelse. Men derimod ere vi som Landmænd interesserede i, at vi ikke, foruden det, at vi ingen Beskyttelse have selv, skulle komme til at betale Beskyttelse til de andre. Det er særdeles rigtigt, og derfor ser det underligt ud, at Landbruget f. Eks. skal betale Skat enten til Statskassen eller til den indenlandske Industri af de Redskaber og de Maskiner, som vi bruge. Det er et Spørgsmaal, der ofte er drøftet i vore Landboforeninger, og jeg skal minde om, at de jyske Landboforeninger gentagende have henvendt sig til Lovgivningsmagten og have bedt om, at Landbrugsmaskiner og Redskaber maatte blive skattefri. Det Lovforslag, som her foreligger, imødekommer paa en vis Maade dette Ønske, idet man har sat Toldsatsen for denne Gren ned fra 5 Procent til 2 Procent. Det er naturligvis et Skridt, men jeg vilde dog foretrække, om vi gjorde Skridtet fuldtud og sagde: Landbrugsmaskiner, Landbrugsredskaber; Centrifuger o. s. v. ere fuldstændig fri. Jeg tænker mig den Indvending derimod, at man har ondt ved at drage en Grænse imellem, hvad der er Landbrugsmaskiner, og hvad der er andre Maskiner. Men denne Grænse findes jo allerede i det Forslag, som nu foreligger, idet der nemlig deri staaer, at Landbrugsmaskiner skulle betale 2 pCt., alle andre 5 pCt. Der maa man altsaa drage Grænseskellet alligevel, og saa vilde jeg foretrække, at man lod Landbrugsmaskiner o. s. v. være fuldstændig fri — og til Landbrugsmaskiner vilde jeg gerne have medregnet Seletøj.

Set fra Landbrugets Side, vil jeg gentage, er der ikke meget vundet ved det